

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3To/10/2014
Identifikačné číslo spisu: 9014899043
Dátum vydania rozhodnutia: 20.05.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:9014899043.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Aleny Šiškovéj na verejnom zasadnutí 20. mája 2015 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného N. G. pre pokračovací trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Tr. zák.“) a iné, vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 1T 17/2005, o odvolaní prokurátora Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „prokurátor“) proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. marca 2014, sp. zn. 1T 17/2005, proti výroku o treste a o odvolaní obžalovaného N. G. proti uvedenému rozsudku proti výroku o vine a treste, takto

rozhodol:

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) prvostupňový rozsudok sa z r u š u j e vo výroku o treste.

Na základe § 259 ods. 3 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) obžalovaný

N. G. , nar. X. X. XXXX v I., E., súkromný podnikateľ, na slobode,

ktorý bol rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 15. apríla 2013, sp. zn. 1T 17/2005, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. októbra 2013, sp. zn. 3 To 8/2013, právoplatne uznaný za vinného v bode 1/ rozsudku z pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a pokračovacieho trestného činu skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 125 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., v bode 2/ rozsudku z trestného činu výtržníctva spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 202 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom poškodzovania cudzej veci spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 257 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom v bode 1/ a 2/ rozsudku Krajského súdu v Trnave z 15. apríla 2013, sp. zn. 1T 17/2005,

sa o d s u d z u j e :

Podľa § 148a ods. 4 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 a § 40 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa obžalovaný Miloš Vojtko na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravnovúchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. súd zrušuje

- výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Piešťany z 26. júna 2008, sp. zn. 1T 47/2008,

- výrok o súhrnnom treste rozsudku Okresného súdu Piešťany z 9. septembra 2008, sp. zn. 1T 89/2008,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému zároveň ukladá peňažný trest vo výmere 30 000 (tridsať tisíc) eur.

Podľa § 54 ods. 2 Tr. zák. vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. súd ustanovuje pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 15. apríla 2013, sp. zn. 1T 17/2005, bol obžalovaný N. G. uznaný za vinného v bode 1/ rozsudku z pokračovacieho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a pokračovacieho trestného činu skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 125 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., v bode 2/ rozsudku z trestného činu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 202 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom poškodzovania cudzej veci spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 257 ods. 1 Tr. zák., a to na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to mu bol uložený podľa § 148a ods. 4 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 3 Tr. zák. a § 40 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného ku dňu 24. apríla 2001 súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky so zaradením podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. na výkon uloženého trestu do prvej nápravno výchovnej skupiny. Súčasne podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. súd zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Piešťany z 8. februára 2010, sp. zn. 1T 26/2010, ako aj všetky rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) poškodeného I. W. s nárokom na náhradu škody, odkázal na konanie o veciach občiansko-právnych.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave, a to proti výroku o treste a obžalovaný N. G., prostredníctvom obhajcu, proti výroku o vine a treste.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 23. októbra 2013, sp. zn. 3 To 8/2013, podľa § 258 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu. Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec Krajskému súdu v Trnave, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 19. marca 2014, sp. zn. 1T 17/2005, v intenciách zrušujúceho rozhodnutia vec znovu prejednal a odsúdil obžalovaného N. G. podľa § 148a ods. 4 s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. a § 40 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného ku dňu 24. apríla 2001 k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do I. (prvej) NVS (nápravno-výchovnej) skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného ku dňu 24. apríla 2001 súčasne zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Piešťany pod sp. zn. 1T 26/2010, zo dňa 24. februára 2010, právoplatného 10. marca 2010, trestného rozkazu Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 1T 47/2008, zo dňa 26. júna 2008 právoplatného 7. júla 2008 a rozsudku Okresného súdu Piešťany pod sp. zn. 1T 89/2008, zo dňa 9. septembra 2008, ako aj všetky rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 24. apríla 2001 obžalovanému uložil aj peňažný trest vo výmere 30 000 eur.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 24. apríla 2001 pre prípad zmarenia peňažného trestu mu súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie v neprospech obžalovaného N. G. prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“) čo do výroku o treste.

V odvolaní uviedol, že obžalovaný G. nielenže uplatnil nárok na priznanie a vyplatenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, ale tento neoprávnený nárok mu bol aj vyplatený v roku 2001 v sume viac ako 4 000 000 Sk, a to na základe daňových kontrol vykonaných pracovníkmi daňového úradu, ktorí nezistili skutočnosti svedčiace o neoprávnenosti tohto uplatneného nároku. Podľa názoru prokurátora obžalovaný N. G. teda reálne získal majetkový prospech, obohatil sa o viac ako 4 000 000 Sk, ktoré neboli vrátené do rozpočtu Slovenskej republiky a boli použité na jeho osobné účely. Vzhľadom na uvedený následok trestného činu nemožno považovať uložený trest za primeraný. Tento bol krajským súdom uložený pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu trestného činu neodvedenia dane a poistného, kde zákon určuje trestnú sadzbu trestu odňatia slobody v rozmedzí 5 až 12 rokov. Ďalej prokurátor uviedol, že použitie § 40 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. (mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody) nebolo súdom odôvodnené žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami. Krajský súd takýto postup odôvodňoval len uplynutím doby od spáchania činu. Uložený trest preto považuje prokurátor za neprimeraný, pretože na aplikovanie mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody neboli splnené u obžalovaného zákonné dôvody, a to aj s poukazom na jeho trestnú minulosť, vyššiu spoločenskú nebezpečnosť činu určenú najmä jeho následkom - 4 mil. Sk. V čase spáchania činu bolo potrebné za škodu veľkého rozsahu považovať škodu vo výške 2,2 mil. Sk, teda páchatel túto hranicu prekročil dvojnásobne. Prokurátor preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil podľa § 258 ods. 1 písm. e/ Tr. por. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov napadnutý rozsudok v časti uloženého trestu a zároveň, aby podľa § 259 ods. 3 Tr. por. sám rozhodol o uložení úhrnného a súhrnného trestu odňatia slobody podľa § 148a ods. 4 Tr. zák. s poukazom na § 35 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. v zákonom stanovenej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody a podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. peňažného trestu úmerného k výške vyplateného nadmerného odpočtu dane.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. marca 2013, sp. zn. 1T 17/2005, podal odvolanie aj obžalovaný N. G. prostredníctvom obhajcu, a to proti všetkým jeho výrokom. Odvolanie podal z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. e/ Tr. por. Zároveň namietal celé konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Trest, ktorý mu bol uložený, je podľa názoru obžalovaného neprimeraný. Súd mal pri rozhodovaní o treste prihliadať na skutočnosť, že trestné konanie voči jeho osobe trvá takmer 13 rokov. Táto skutočnosť nebola zohľadnená pri určovaní výmery trestu. S ohľadom na účel trestu nemožno považovať uloženie nepodmienečného trestu za zákonné a ústavné. Nie je ani zrejmé, z akých právnych úvah súd vychádzal pri určovaní peňažného trestu vo výške 30 000 eur, pretože tento nezodpovedá jeho majetkovej situácii a je doslova likvidačný. Obhajca obžalovaného ďalej poukázal na znížený stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť. Vzhľadom na dlhý časový odstup od spáchania činu by bolo potrebné podstatne korigovať sankcionovanie tohto deliktu, ktoré je možné dosiahnuť z hľadiska potrebnej individuálnej i generálnej prevencie i podmienečným

odkladom uloženého trestu, najmä ak uloženie trestu bolo vyvažované sui generis uložením citelného peňažného trestu. Preto obžalovaný G. navrhol odvolaciemu súdu, aby v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že mu uloží primeraný výchovný trest, prípadne v zmysle § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ a písm. e/ Tr. por. zruší napadnutý rozsudok a po jeho zrušení vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie prejednanie.

Na verejné zasadnutie najvyššieho súdu 20. mája 2015 sa obžalovaný G. nedostavil. Prostredníctvom obhajcu výslovne požiadal súd, aby konal v jeho neprítomnosti.

Obhajca obžalovaného modifikoval písomne podané odvolanie v tom zmysle, že obžalovaný podáva odvolanie len do výroku o treste vzhľadom na to, že výrok o vine je už právoplatný. Obhajca ďalej zdôraznil, že v súčasnej dobe trestné stíhanie obžalovaného prebieha už cca 16- ty rok. Sankcia v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody by bola preto v súčasnej dobe neadekvátne a neefektívna. Obžalovaný vyše 10 rokov nebol vo výkone trestu, preto by bolo možné konštatovať, že ide o napravenú osobu. Obhajca navrhol, aby prvostupňový rozsudok bol zrušený vo výroku o treste a obžalovanému bol uložený prísnejší podmienený trest s povinnosťou nahradiť škodu v skúšobnej dobe, prípadne, aby mu súd uložil aj prísnejší peňažný trest. Takto uložený trest by splnil svoj účel z hľadiska individuálnej aj generálnej prevencie.

Prokurátor zotrval na svojom odvolaní a žiadal mu vyhovieť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v intenciách § 564 ods. 4 zák. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok), účinného od 1. januára 2006, ako súd odvolací nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1, ods. 3 . zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.), a preto v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť iba výroku o uloženom treste a spôsobe jeho výkonu, keďže v ostatných výrokoch je napadnutý rozsudok právoplatný, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo.

Prihliadal pritom aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že odvolanie prokurátora a obžalovaného je prípustné (§ 245 Tr. por.), bolo podané oprávnenými osobami (§ 246 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por.) a včas (§ 248 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), pričom dospel k záveru, že podané odvolania nie sú dôvodné.

Na podklade odvolania okresného prokurátora a obhajcom modifikovaného odvolania obžalovaného, ktorým namietali výrok o treste, odvolací súd zistil, že prvostupňový súd pri ukladaní trestu (po zrušení výroku o treste najvyšším súdom) porušil zákon len vo vzťahu k ustanoveniam trestného zákona týkajúcich sa ukladania súhrnného trestu. Táto skutočnosť bola dôvodom postupu podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por., keď odvolací súd zrušil výrok o treste odvolaním napadnutého rozsudku a na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol.

Pri rozhodovaní o treste odvolací súd opätovne zvažoval všetky kritériá rozhodné pre voľbu druhu a výmery trestu, § 23 ods. 1 - účel trestu, § 31 ods. 1 - stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť, možnosť nápravy a pomery páchatel'a a prihliadal tiež aj na odvolacie námietky prokurátora i obžalovaného.

Na strane jednej treba prisvedčiť odvolacím námietkam prokurátora, že obžalovaný G. sa dopustil majetkovej trestnej činnosti, nielenže uplatnil nárok na priznanie a vyplatenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, ale tento neoprávnený nárok mu bol aj vyplatený, a to v sume viac ako 4 000 000 Sk. Obžalovaný N. G. teda reálne získal majetkový prospech a obohatil sa o viac ako 4 000 000 Sk, ktoré neboli vrátené do rozpočtu Slovenskej republiky a boli použité na jeho osobné účely.

Z odpisu Registra trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vyplýva, že obžalovaný bol už trikrát súdne trestaný pre násilné trestné činy. Naposledy bol odsúdený v roku 2010, kedy mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorý vykonal 2. decembra 2010.

Z uvedeného je zrejmé, že vzhľadom najmä na výšku spôsobenej škody a skutočnosť, že dva opakované po sebe uložené tresty nespojené s obmedzením osobnej slobody obžalovaného neplnili prevýchovný účel, preto pri ostatnom odsúdení už bol obžalovanému G. uložený trest nepodmienečný, viedlo aj v posudzovanom prípade odvolací súd k záveru, že uloženie iného druhu trestu ako trestu nepodmienečného neprichádza do úvahy.

Na strane druhej, obžalovaný v miesta bydliska požíva dobrú povesť, na jeho správanie neboli podávané žiadne sťažnosti od spoluobčanov, po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, teda po dobu skoro 5 rokov vedie riadny život.

Čo sa týka námietky prokurátora k mimoriadnemu zníženiu trestu, je potrebné prisvedčiť obhajobe, že trestné stíhanie je vedené od 3. júla 2002 a 27. mája 2003. Obžaloba bola podaná 28. decembra 2005 a prvý odsudzujúci rozsudok súd vyhlásil 15. apríla 2013. Ukončenie trestnej veci obžalovaného po cca trinástich rokoch od spáchania skutkov nemožno považovať za konanie bez prietahov a v primeranej lehote. Zníženie trestu v posudzovanom prípade je súladné s § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obžalovaného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použitie mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom. Odvolací súd sa pri výmere trestu riadil aj ustanovením § 40 ods. 5 písm. c/ Tr. zák.

Na výkon trestu odňatia slobody aj odvolací súd postupom podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil obžalovaného N. G. do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny, pretože tento v posledných desiatich rokoch pred spáchaním posudzovanej trestnej činnosti nebol vo výkone trestu za úmyselnú trestnú činnosť.

Ako už bolo predznamenané vyššie, najvyšší súd v postavení odvolacieho súdu zistil, že Krajský súd v Trnave pochybil pri ukladaní súhrnného trestu odňatia slobody, keď napadnutým rozsudkom z 19. marca 2014 uložil obžalovanému N. G. súhrnný trest vo vzťahu ku všetkým trom predchádzajúcim odsúdeniam Okresným súdom Piešťany.

Najvyšší súd z pripojených spisov Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 1T 47/2008, 1T 26/2010, 1T 89/2008, zistil, že:

Trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany z 12. júna 2008, sp. zn. 1T 47/08, (doručený obžalovanému G. 26. júna 2008, právoplatný 7. júla 2008) bol obžalovaný N. G. za skutok, ktorý spáchal 27. mája 2003 (§ 9/2, § 202/1, § 9/2, § 221/1 Tr. zák.) odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov, so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok.

Rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 9. septembra 2008, sp. zn. 1T 89/2008, právoplatným 9. septembra 2008, bol obžalovaný N. G. odsúdený za skutok, ktorý spáchal 4. novembra 2007 (§ 323/1a, § 364/1a Tr. zák.) k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov, s podmienečným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov. Zároveň bol zrušený trest uložený trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 1T 47/2008, z 22. júna 2008.

Trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany z 8. februára 2010, sp. zn. 1T 26/2010 (doručeným obžalovanému G. 24. februára 2010), právoplatným 10. marca 2010 bol obžalovaný N. G. odsúdený za skutok, ktorý spáchal dňa 2. decembra 2009 (§ 323/1a Tr. zák.) k nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou. Trest vykonal 2. decembra 2010.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. por. súd uloží súhrnný trest podľa zásad uvedených v ods. 1, keď odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom.

Z tohto ustanovenia teda vyplýva, že s ohľadom na podmienky uloženia úhrnného trestu podľa § 35 ods. 1 Tr. zák. sa súhrnný trest uloží všade tam, kde ide o súbeh trestných činov a kde by sa ináč uložil úhrnný trest, keby tu nebolo skoršieho odsudzujúceho rozsudku (trestného rozkazu). Odsudzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa za iný čin v ustanovení § 35 ods. 2 Tr. zák. sa potom rozumie prvý odsudzujúci rozsudok o inom trestnom čine.

Správne mal byť súhrnný trest v predmetnej trestnej veci uložený len vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu Piešťany z 26. júna 2008, sp. zn. 1T 47/2008 (výrok o treste tohto trestného rozkazu bol síce už zrušený v rámci ukladania súhrnného trestu rozsudkom z 9. septembra 2008, avšak následným zrušením výroku o treste tohto rozsudku teraz posudzovaným rozhodnutím, by došlo k jeho obživeniu) a vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Piešťany z 9. septembra 2008, sp. zn. 1T 89/2008, pretože v tomto prípade nepochybne došlo k spáchaniu predmetného skutku pred vyhlásením vyššie citovaných rozhodnutí.

Vo vzťahu k odsúdeniu Okresným súdom Piešťany z 24. februára 2010 (trestný rozkaz právoplatný 10. marca 2010), treba uviesť, že v danom prípade už nejde o súbeh trestných činov, ale o typickú recidivu trestnej činnosti.

Najvyšší súd toto pochybenie Krajského súdu v Trnave napravil, keď po zrušení napadnutého rozsudku Krajského súdu v Trnave z 19. marca 2014, sp. zn. 1T 17/2005, vo výroku o treste, uložil obžalovanému N. G. trest ako trest súhrnný za súčasného zrušenia výrokov o treste trestného rozkazu Okresného súdu Piešťany z 26. júna 2008, sp. zn. 1T 47/2008, a rozsudku Okresného súdu Piešťany z 9. septembra 2008, sp. zn. 1T 89/2008.

Odvolací súd do svojho rozhodnutia prevzal aj výrok o uloženom peňažnom treste tak, ako ho obžalovanému uložil prvostupňový súd, pretože súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v intenciách zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 To 8/2013. Na podklade preukázanej solventnosti obžalovaného považoval aj odvolací súd za primerané a zákonné uloženie peňažného trestu v sume 30 000 eur, ktorého výkon bude zabezpečený ustanovením náhradného trestu odňatia slobody v trvaní tri roky.

Z týchto dôvodov, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.